

Dolderse Kroniek

14^e jaargang nr. 1 - januari 2011

Villa Chr. Pleines ca. 1910

uitgave van de
historische Vereniging Den Dolder

Historische Vereniging Den Dolder

Opgericht 9 april 1997.

14e jaargang nr. 1, januari 2011

Verschijnt in de maanden: januari, mei en september.

Bestuur

Voorzitter:

Petra Koek, Dolderseweg 230
3734 BR Den Dolder
tel. 2258492, mpkoek@ziggo.nl

Secretaris:

Dick van Lier, Paltzerweg 299
3734 CM Den Dolder
tel. 030-2284505, vialier@tiscali.nl

Penningmeester:

Ruud van der Sar, Dolderseweg 93-D
3734 BE Den Dolder
tel. 030 889 24 95, rj.vandersar@casema.nl
Betaling graag op postrekening 7739816 t.n.v. Historische
Vereniging Den Dolder

Redactie en Layout

Frits Stuurman
Hezer Enghweg 122
3734 GV Den Dolder
tel. 030-2280163, fritsstuurman@casema.nl

Druk

Drukkerij Neo Print Grafisch Centrum
Beukenlaan 86b, 3762 AK Soest
tel. 035-6013255

Tekstvoorstellen en reacties naar de redactie.

Alle rechten voorbehouden.

Overname uit deze uitgave is alleen toegestaan na schriftelijke toestemming van het bestuur van de Historische Vereniging Den Dolder.

De contributie bedraagt 13.60 Euro per jaar.

Betaling is mogelijk: Contant bij de penningmeester,
of op postrekening **7739816** t.n.v. **Historische Vereniging Den Dolder**.

De Historische Vereniging beschikt over de ANBI verklaring ("Algemeen Nut Beogende Instelling"). Dit betekent dat uw gift (geheel of gedeeltelijk) in mindering kan worden gebracht op uw belastbaar inkomen.

De homepage op internet van de vereniging is:
www.historischeverenigingdendolder.nl

ISSN: 1389-0026

Redactioneel

De redactie is erover verheugd weer een artikel van Harm Sok te kunnen plaatsten. Bracht hij ons eerder op de hoogte van de ontwikkeling van de elektriciteitsvoorziening in Den Dolder, dit keer gaat het over water, drinkwater wel te verstaan.

Al in 1902 liet Pleines nortonpompen aanleggen om zijn fabriek van voldoende water te voorzien, maar twintig jaar later had de kwekerij van Van Bergenhenegouwen nog geen sproei-installatie. Heel verschillende ontwikkelingen vlak bij elkaar dus. Het water dat de Willem Arntsz Hoeve nodig had gaf een belangrijke impuls in de richting van drinkwatervoorziening.

De kwekerij van Van Bergenhenegouwen, die iedereen kent omdat je hem ziet liggen naast de weg naar Zeist, is begonnen in Den Dolder. Een geschiedenis van hard werken, vele tegenslagen en ook successen. Drie generaties Van Bergenhenegouwen hebben er hun brood verdiend. Dit wordt beschreven door Dick van Lier en Frits Stuurman, die mochten putten uit een uitgebreid aantal kronieken van Kees van Bergenhenegouwen Sr. In die kronieken staat nog veel meer interessants te lezen over hoe de familie leefde, welke contacten ze hadden, en wat voor hobbies. Wat de redactie betreft: een bron voor veel meer verhalen dan alleen dit artikel dat zich concentreert op de ontwikkeling van de kwekerij.

Tenslotte maakt Mieke van der Ploeg ons weer deelgenoot van een stuk familiegeschiedenis dat in verband gebracht kan worden met graven op het Stille Hofje. Dit keer de familie Blankensteijn, waarover veel is te vertellen. Nu dus deel 1.

Frits Stuurman

Watervoorziening Den Dolder

Door Harm Sok

In het jaar 1900 stonden in deze omgeving heel weinig woningen. Er stond een tolhuis naast de spoorwegovergang, gebouwd in 1860, op de plaats waar nu het café restaurant 'De Egelantier' staat. Aan de andere zijde van de spoorwegovergang stond een dubbel pand van de spoorwegen, gebouwd in 1895. Dit laatste pand staat er nu nog en is het oudste pand in Den Dolder. In die tijd was deze omgeving niet voorzien van elektriciteit en waterleiding. In 1902 werd de zeepfabriek van Christoph Pleines gebouwd ten noorden van de spoorlijn en aan de westzijde van de Dolderseweg op de plaats waar nu de Remia staat. Water was toen wel noodzakelijk. Er werden toen door de zeepfabriek waterbronnen aangeboord alleen voor de fabriek. Bij de villa van Christoph Pleines een eindje verder aan de Dolderseweg werd een nortonpomp aangebracht. Met een nortonpomp aangesloten op een leiding kan men water onttrekken aan diepgelegen grondlagen.

Weer ruim 100 meter noordelijker werd in 1902 door Pleines een zestal huizen gebouwd aan een zandweg die uitkomt op de Dolderseweg, de huidige Pleineslaan.

Ook deze huizen werden van nortonpompen voorzien. Deze weg werd geheel volgens voorschrift van de gemeente Zeist aangelegd.

D.w.z. 'Een vlaklaag zand, waarover een laag geklopte klinkerpuin en een laagje kalkpuin en afgedekt met grind tezamen dik 0,20 meter.'

Op 27 november 1920 werd deze weg Pleineslaan genoemd.

Electriciteit voor de fabriek werd zelf opgewekt. De huizen moesten het doen met olielampen.

In 1906 werd door de Willem Arntsz Stichting uit Utrecht ongeveer 1 km ten noorden van de spoorlijn aan de oostzijde van de Dolderseweg een boerderij gebouwd aan een zandweg.

De Willem Arntsz Stichting had de bedoeling een aantal paviljoens op dit terrein te bouwen. Ook dit bedrijf had behoefte aan water en elektriciteit. Vanaf 1909 was het mogelijk stroom te betrekken van de Electriciteits Maatschappij De Bilt die Bosch en Duin al van elektriciteit had voorzien. Het betrekken van water was toen niet eenvoudig. De Utrechtsche Waterleiding Maatschappij had sinds 1881/1882 een waterwingebied in Soestduinen. Het water werd in verschillende bronnen opgepompt en daarna

door filters gedreven en vervolgens opgeslagen in een open reservoir. Van daaruit werd het water weer opgepompt en vervoerd naar de Stompert en opgeslagen in een voorraadmelder. In een vrije val ging het water naar Utrecht. Het hoogteverschil tussen Soestduinen en de stad Utrecht is ongeveer 40 meter.

De leiding werd toen aangelegd langs de weg van het pompstation Soestduinen richting Zeist. Vanaf Soestduinen kwam de leiding uit in het dorp Soesterberg bij het kruispunt waar later het restaurant 'Het Zwaantje' werd gevestigd. Toen liep de weg nog rechtstreeks vanaf de berg naar het dorp Soesterberg. Het vliegveld bestond toen nog niet, dus was de route kort. De route ging verder langs de Amersfoortscheweg naar De Bilt en vervolgens naar Utrecht.

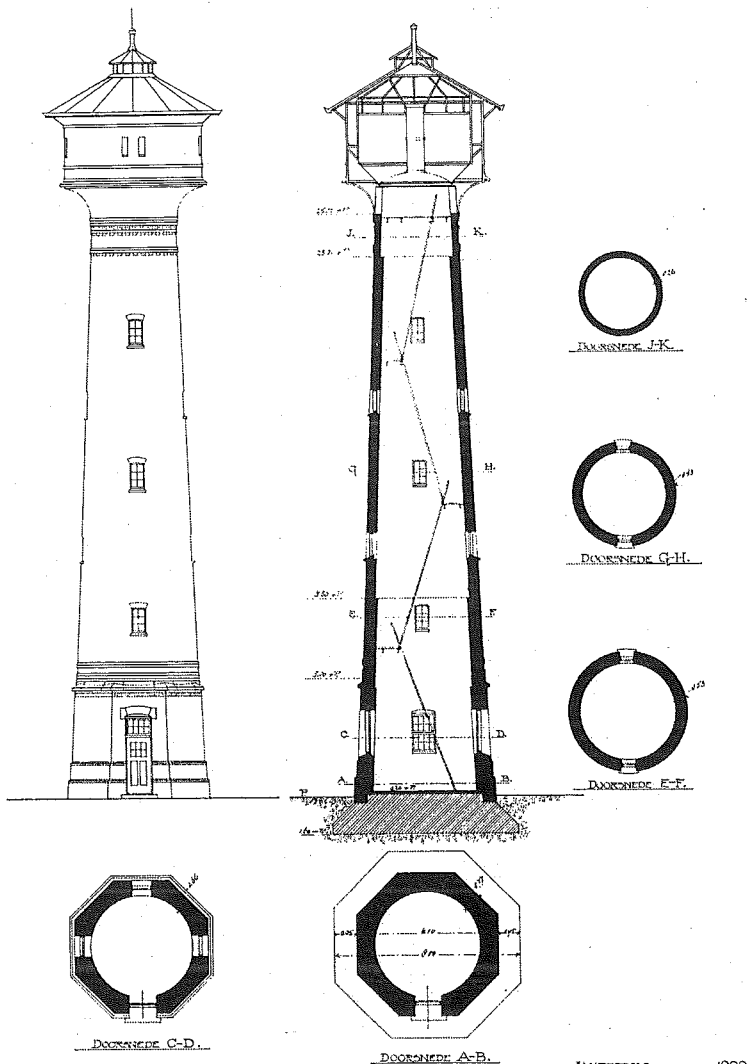
In eerste instantie had men een leiding aangebracht met een diameter van 400 mm. Deze bleek later te klein te zijn en er werd een tweede leiding naast gelegd met een diameter van 500 mm.

De gemeente Zeist werd niet aangesloten op deze leiding. Er waren ook geen andere aftakkingen van deze leiding. De Utrechtsche Waterleiding Maatschappij had in Zeist een eigen waterwingebied, een eindje buiten het dorp aan de Bergweg.

De bekende architect, de heer Poggenbeek, was ontwerper van een aantal paviljoens van het nieuw te bouwen Geneeskundig Gesticht voor Krankzinnigen 'Willem Arntsz Hoeve' aan de Dolderscheweg in de Gemeente Zeist. Hij heeft waarschijnlijk ook nagedacht over de watervoorziening en in 1909 ook een tekening gemaakt van een watertoren voor dit gesticht.

Het bestuur van de Willem Arntsz Hoeve had inmiddels contact opgenomen met de Utrechtsche Waterleiding om te onderzoeken of het mogelijk was water te kunnen ontvangen van dit bedrijf. De Utrechtsche Waterleiding Maatschappij zag mogelijkheden en had ook nog een paar aanvragen van villabewoners gekregen in Bosch en Duin en een aanvraag van de Utrechtsche Kinderkolonie aan de Duinweg. Aan de Dolderseweg stonden toen, behalve het tolhuis en de woning naast het spoor, verder geen huizen. De Utrechtsche Waterleiding Maatschappij vroeg op 27 juli 1910 toestemming aan de Gemeente Zeist om een leiding met een doorsnede van 200 mm te mogen aanleggen in de straatwegen door Bosch en Duin naar de Willem Arntsz Hoeve.

'Onder overlegging der bygaande, kaart hebben wy de eer UEdelAchtba-

SCHAAL 1:100

Tekening watertoren van Poggenbeek
Deze werd nooit gebouwd

ren te berichten dat wy, ten behoeve van de aansluiting aan de waterleiding van het in aanbouw zynde Krankzinnigengesticht op het terrein Arentszhoeve aan den Dolderschen weg in uwe Gemeente, ons buizenet wenschen uit te breiden op de wyze zoo als op de kaart is aangegeven. Behalve in den straatweg van Vollenhove naar Amersfoort, in de particuliere gronden van Bosch en Duin en in den, mede particulieren, Dolderschen weg, zullen daartoe ook buizen moeten worden gelegd in den Bergweg vanaf ons pompstation naar den Amersfoortschen straatweg. Deze buisleiding zal eene inwendige afmeting hebben van 200 mM. In verband met art. 18 der Concessievoorwaarden, hebben wy de eer U EdelAchtbaren by deze vergunning te verzoeken om bedoelde buis in den Bergweg te leggen en verzoeken U beleefdelyk ons wel te willen doen weten wanneer wy aanwyzing ter plaatse kunnen verkrygen waar U EdelAchtbaren wenschen dat die buis in gezegden weg worde gelegd.'

D.w.z. dat deze leiding zou worden aangelegd in de Bergweg tot aan de Amersfoortseweg.

Daarna volgde men de route via de Amersfoortse weg richting Utrecht tot aan de Duinweg.

Vervolgens werd de Duinweg gevolgd tot aan de Dolderseweg. Daarna werd de Dolderseweg gevolgd naar het noorden, kruiste de spoorlijn Utrecht - Amersfoort, en eindigde bij de weg naar de boerderij de 'Willem Arntsz Hoeve'.

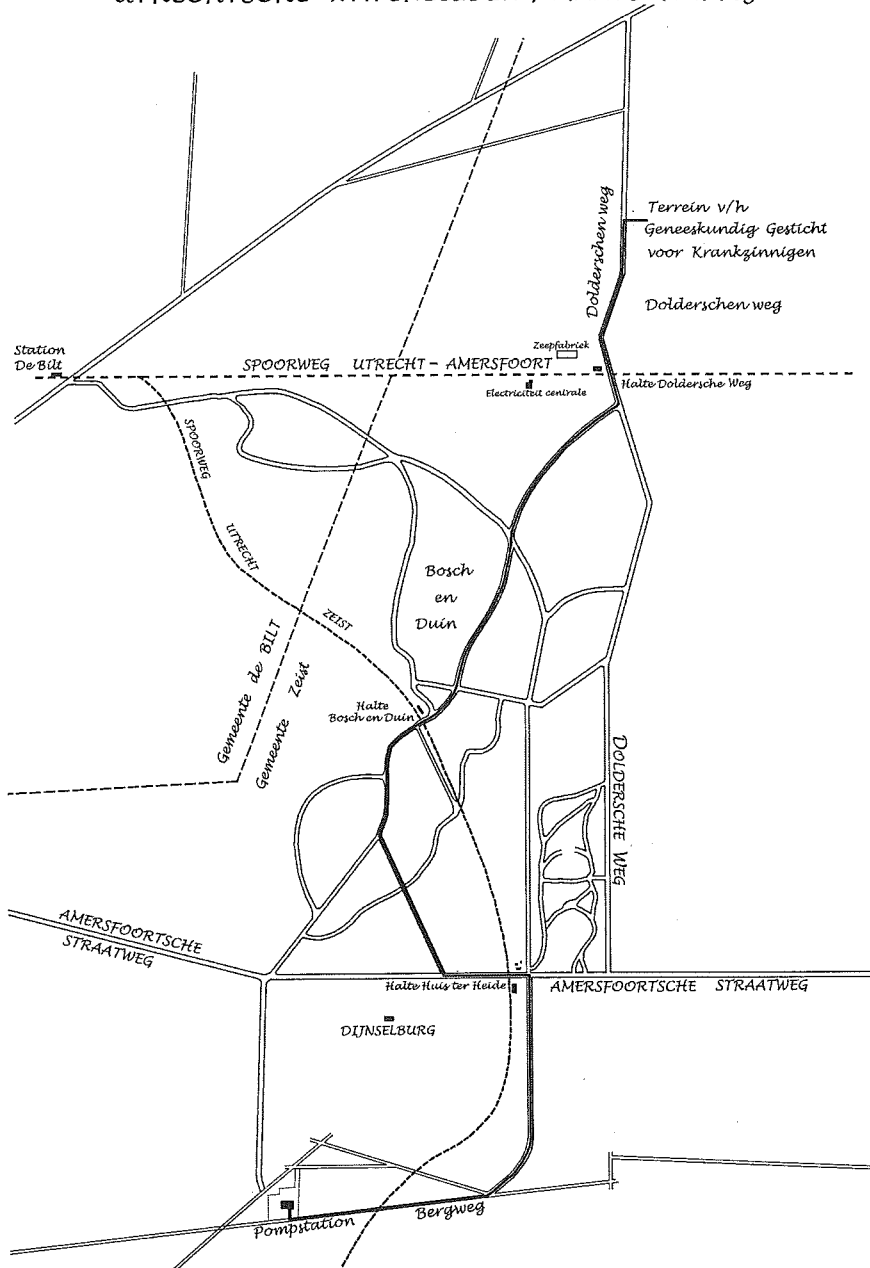
Het gedeelte van de Bergweg vanaf de kruising met de Boulevard en Oude Woudenbergse Zandweg, dus op de plaats waar later de Gero fabriek werd gevestigd tot aan de Amersfoortseweg kreeg op 9 december 1915 de naam Prins Alexanderweg.

De Duinweg vanaf het station Bosch en Duin tot aan de Dolderseweg kreeg op 17 november 1910 de naam Baarnseweg.

De gemeente ging akkoord met de aanleg van de waterleiding in de genoemde wegen, echter onder voorwaarden. Zij verlangde van de waterleiding maatschappij dat elke 100 meter in de aangelegde weg een brandkraan moest worden aangelegd op kosten van de Utrechtsche Waterleiding Maatschappij.

Van de bouw van een dure watertoren zag de Willem Arntsz Stichting af. In 1911 was de Willem Arntsz Hoeve aangesloten op het waterleidingnet. In de beginperiode waren er geen problemen met de watervoorziening. Enige jaren later merkte men dat de waterdruk wisselde en soms erg laag

UTRECHTSCHЕ WATERLEIDING-MAATSCHAPPIJ

Kaart waterleiding Zeist naar Willem Arntsz Hoeve

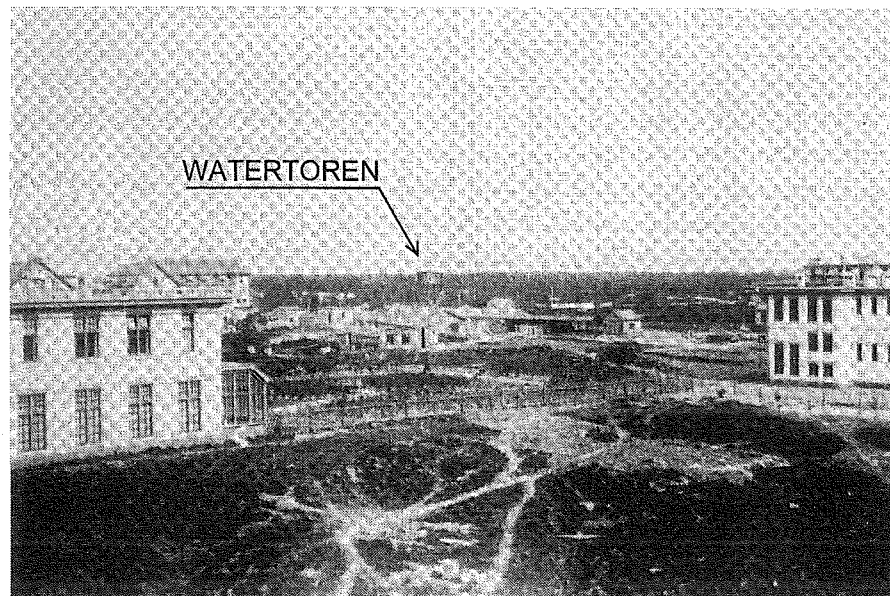
was. De vraag naar water nam toe omdat er meer paviljoens op de Willem Arntsz Hoeve werden aangesloten. In Bosch en Duin werden meer huizen gebouwd die water wensten te ontvangen.

In die tijd maakte het waterleidingbedrijf nog gebruik van pompen die een bepaald aantal liters water per minuut konden verplaatsen, dus niet variabel. Heden ten dage gebruikt men pompen die afhankelijk van de vraag naar water de hoeveel water per minuut kunnen regelen. Op veel plaatsen werden er in die tijd, om het drukverschil op te vangen, watertorens geplaatst. De hoogte van de toren bepaalde de waterdruk aan het aftappunt. Ook op het terrein van de Willem Arntsz Hoeve werd toen een watertoren (waterreservoir) gebouwd die overdag voor een gelijke waterdruk zorgde en in de nachtelijke uren kon worden gevuld. Het reservoir heeft hier vele jaren dienst gedaan.

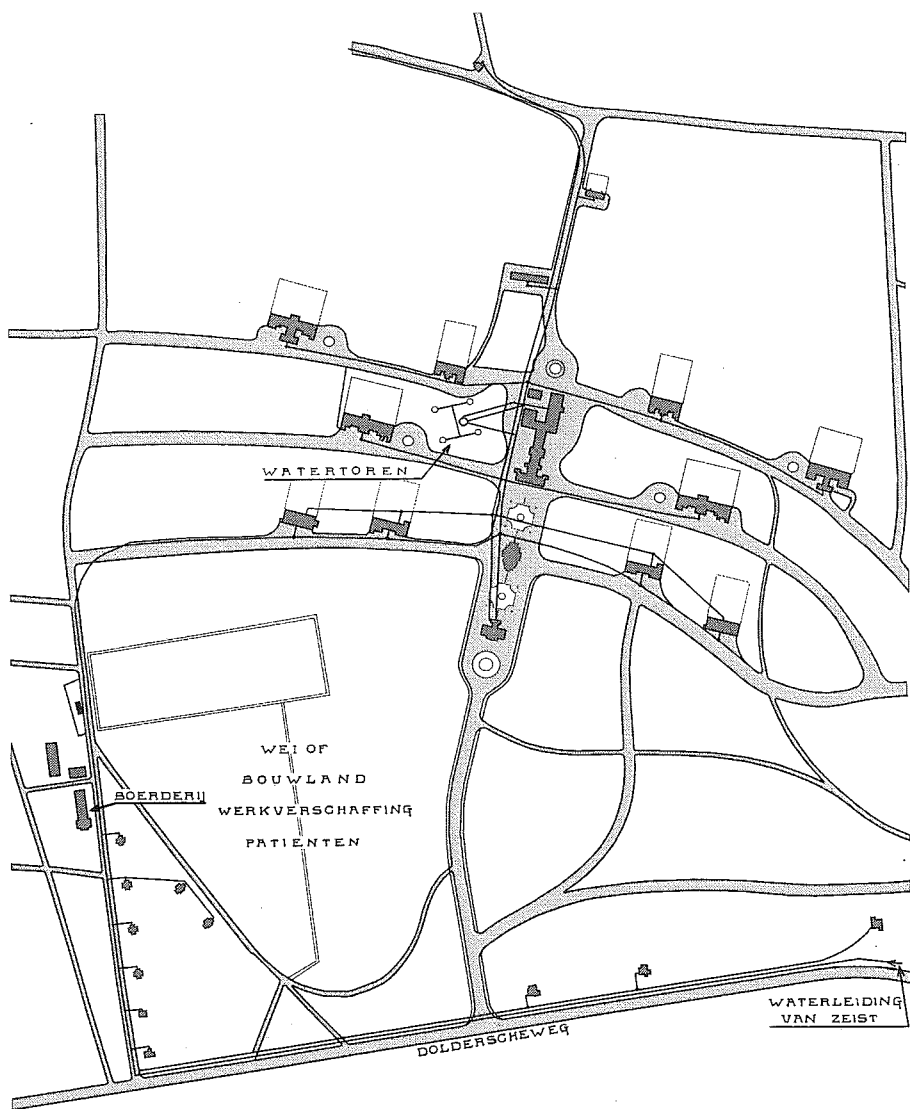
Het was pas in het jaar 1921 dat de woningen aan de Pleineslaan van water werden voorzien.

Op 2 februari 1921 vroeg de directeur van de zeepfabriek "De Duif", Adj. Directeur de heer A. Boogaarde, het gemeentebestuur het volgende:

Aangezien de nieuwe huizen aan de PLEINESLAAN hun voltooiing nade-

De watertoren op het terrein van de Willem Arntsz Hoeve

*Het waterleidingsgebied van de Willem Arntsz Hoeve
beginnende bij de weg naar de boerderij*

ren, zou het ons aangenaam zijn, indien U voor alles onmiddellijk zoudt kunnen doen aanvangen met het leggen van de waterleiding in den weg en daarna ook den weg zelf zoo spoedig mogelijk onder handen wildet doen nemen.

Gaarne zouden wij ook de waterleidingbuizen aangebracht zien naast de hekken van de huizen, die reeds bestonden die aan de linkerzijde gelegen zijn, als men de Pleineslaan opgaat'.

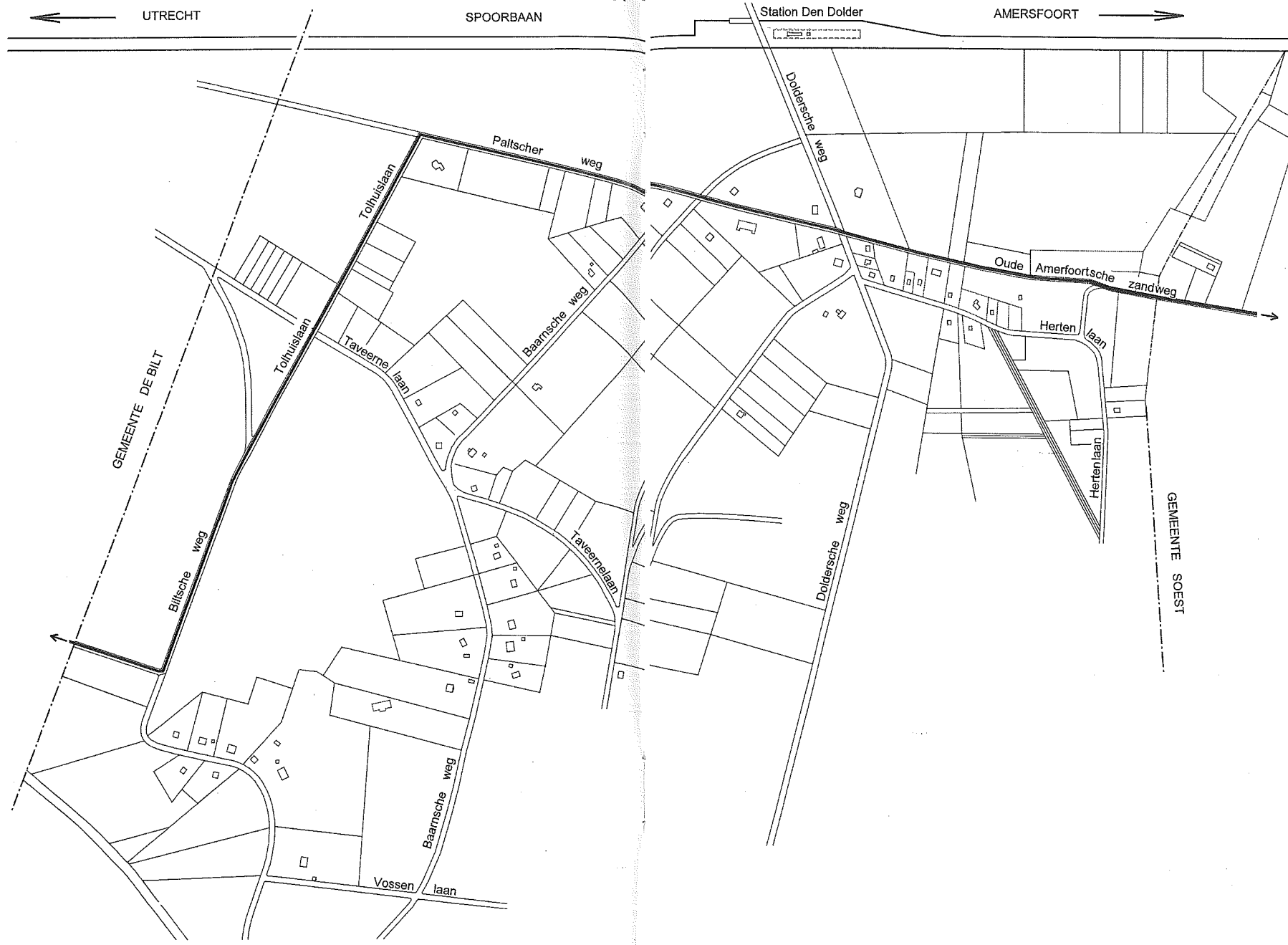
De gemeente verzocht de Utrechtsche Waterleiding Maatschappij een drinkwaterleiding aan te leggen in de Pleineslaan. In overleg met de directie van de zeepfabriek 'De Duif' moest men dan de plaats bepalen voor de vereiste brandkranen.

Op 17 januari 1923 verzocht het gemeentebestuur van Zeist de Utrechtsche Waterleiding Maatschappij de waterleiding aan te leggen in de Hertenlaan over een lengte van ongeveer 150 meter ten behoeve van de daar in aanbouw zijnde school.

De bouwonderneming Van der Sterre had een terrein gekocht aan de Oude Amersfoortscheweg met de bedoeling daaraan een aantal woningen te bouwen. (Deze weg kreeg op 28 maart 1929 de naam Paltzerweg.) Gemeentewerken van Zeist verzocht de Utrechtsche Waterleiding Maatschappij op 21 september 1926 aan deze weg de waterleiding aan te brengen richting Bilthoven. Het zou gewenst zijn ook aan de Tolhuislaan een leiding aan te leggen en deze aan te sluiten op de pas aangelegde leiding in de Taveernelaan.

Begin 1930 ontstonden er problemen met de watervoorziening naar Utrecht. Er werd te weinig water getransporteerd via Soesterberg naar Utrecht dus besloot men om een andere route te kiezen. Men koos toen voor een directere lijn van Soestduinen naar Utrecht. Via het vliegveld en Den Dolder zou de leiding aangelegd moeten worden naar De Bilt. Op 19 mei 1932 verzocht de Utrechtsche Waterleiding Maatschappij toestemming aan de gemeente Zeist om een leiding van 700 mm doorsnede te mogen leggen in de volgende wegen. Vanaf het vliegveld Soesterberg, de Oude Amersfoortsche Zandweg, Paltzerweg tot aan de Tolhuislaan, hier linksaf de Tolhuislaan in vervolgens de Biltse weg. In de Biltse weg nam men dan de eerste weg rechts tot de gemeentegrens met De Bilt, dus langs de plaats waar nu de manege De Molshoop is gevestigd. De leiding liep vervolgens verder via Beerschoten naar de Biltse Hoek en vervol-

WATERLEIDING SOEST - DE BILT

gens naar Utrecht. Het pompstation Beerschoten zou later op deze leiding worden aangesloten. De gemeente Zeist ging op 10 augustus 1932 akkoord met het voorstel, maar stelde wel de eis dat de leiding tenminste 60 cm onder de begane grond diende te worden aangebracht. Op 23 januari 1933 maakte de Utrechtsche Waterleiding Maatschappij bekend dat men spoedig met de werkzaamheden zou beginnen. Met de nieuw aan te leggen buis zouden dan ook twee verbindingen gemaakt moeten worden met de bestaande waterleiding in Den Dolder.

1° bij de Hindenlaan.

2° bij de kruising Baarnseweg – Paltzerweg.

De buizen voor dit watertransport werden vervaardigd in Luik. Ze werden per schip vervoerd naar Utrecht. Daar werden ze overgeladen op kleinere boten en via de Biltsche Grift vervoerd naar Oostbroek. Daar werden ze gelost en verder vervoerd met een malle jan tot aan de werkplek. Een 'malle jan' ook wel een 'boomezel' of 'lastsleper' genoemd is een tweewielig voertuig dat vroeger veel werd gebruikt voor het vervoeren van boomstammen. Dit voertuig werd dan met de last door paarden voortbewogen.

Bronnen:

Gemeentearchief Zeist, 1906-1945 Inv. Nr. 1629

Deskundige van de Utrechtsche Waterleiding Maatschappij de heer J. Klever.

Kent u de details van Den Dolder?

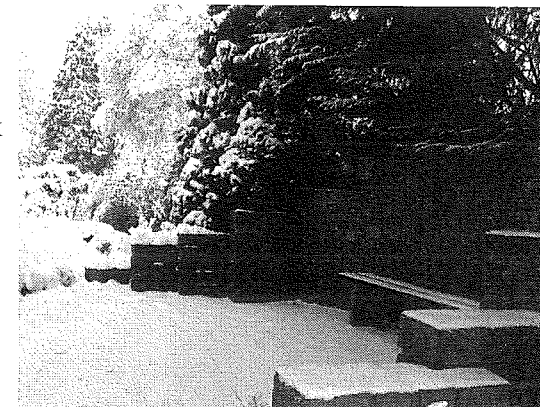
Echt moeilijk was deze opgave denk ik niet. De bank op de hoek van de Hertenaan en de Dolderseweg. Een bank die in de zomer heerlijke schaduw biedt door de vele struiken er omheen. Dat maakt ook dat hij niet zo opvalt.

Ik denk niet dat veel mensen er gebruik van maken. En zeker niet in de

winter.

Toen ik tijdens de sneeuwperiode ging kijken om bijgaande foto te maken was ik de eerste die naar de bank toe liep sinds het begin van de sneeuwval.

Een dikke ongerepte deken van sneeuw waar ik wel 20 cm in wegzakte. Vandaar deze sfeerfoto.

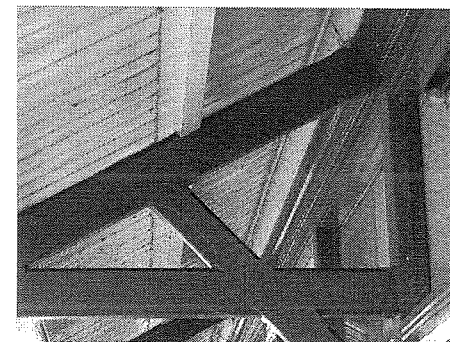

En nu de nieuwe opgave:

Waar bevindt zich dit detail van Den Dolder? Velen komen er dagelijks. Meer ga ik er niet over zeggen, want dan wordt het te gemakkelijk.

Stuur uw oplossing of commentaar naar de redactie.
(fritsstuurman@casema.nl)

Heeft U zelf een leuk idee voor een detail dat we kunnen laten zien? Meld het de redactie!

Het detail van januari 2011

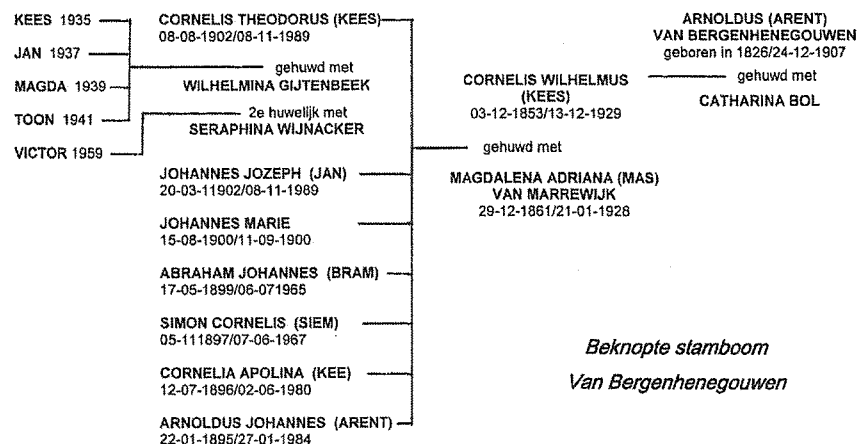
40.000 Phloxen, en daar de zon op! Je ogen doen er pijn van!

Door Dick van Lier en Frits Stuurman

Zo luidde de lyrische advertentie in de prijscourant van 1963 van de kwekerij C.Th. van Bergenhenegouwen in Huis ter Heide. "Het is een prachtig kleurenpalet, die bloemenzee op de kwekerij van 4 hectare groot met bloembedden van 1 meter breed".

De geschiedenis van de tuindersfamilie van Bergenhenegouwen – de naam wordt ook wel los geschreven: van Bergen Henegouwen – voert ons terug naar Loosduinen, waar Arent van Bergenhenegouwen (Arnoldus, geboren in 1826), een tuinderij had. Zijn zoon Cornelis Wilhelmus (geboren in 1853) werkte mee met zijn vader. Hij miste helaas het juiste zakelijke instinct, maar was daarentegen zeer sociaal bewogen, een actief gemeenteraadslid en een man met idealen. Door zijn sociale bewogenheid en een wat naïeve zakelijkheid kon hij zich waarschijnlijk in de omgeving niet handhaven. Na het overlijden van zijn vader Arent werd de tuin al snel overgenomen door de buurman met zijn zonen. Cornelis W. mocht nog oogsten, maar moest daarna direct wegwezen!

Cornelis ging met de fiets naar Texel om zich daar te oriënteren: de schapen groeiden er als kool, maar voor groente was het te kaal en minder geschikt. Ook in Ruurlo ging hij kijken, maar daar had iedereen z'n eigen groentetuintje en was er niets te verdienen. Een boomkweker in Pijnacker raadde hem aan eens te gaan kijken bij het project van pater Weijers.

Op initiatief van pater Weijers (geboren in 1859) kwam in 1899 bij de "halteplaats Dolderscheweg" (thans station Den Dolder) een nederzetting, een werkmanskolonie, tot stand, genaamd Padua, waarvan de bewoners zich

"des morgens naar hun werk begeben en des avonds weer thuis komen in een frissche ruime woning met een flink stukje grond erbij en zulks voor geen hoogeren prijs dan thans voor menig krot in een van lucht en licht verstoken slop moet worden betaald". De stichting was een land- en tuin-

De hele familie op het land

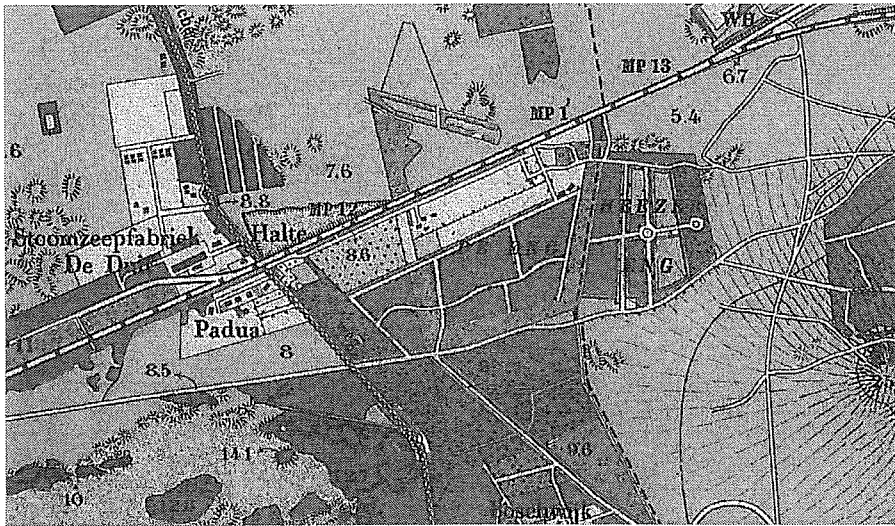
Achterste rij van links naar rechts: Vader Kees (1853), Moeder Mas (1861), Bram (1899), Arent (1895), Kee (1896) en Siem (1897).

Voorste rij: Kees (1904), hond Siep en Jan (1902)

bouwonderneming om werkloze en dronkzuchtige Utrechtenaren weer op het rechte spoor te helpen.

De door pater Weijers in 1899 opgerichte reclasseringsinrichting NV Padua in Den Dolder, waar de Paduaweg naar is vernoemd, bezat dicht bij de spoorwegovergang een woning, ingericht als sanatorium. De woning stond op 80 meter afstand van de zeepfabriek "De Duif". De tuinbouwgrond bevond zich op het terrein, waar nu het industrieterrein "Fornhese" is.

Het project van pater Weijers ging achteruit en werd geliquideerd, maar de ontgonnen grond met opstal bleef intact.

Topografische Kaart druk 1910

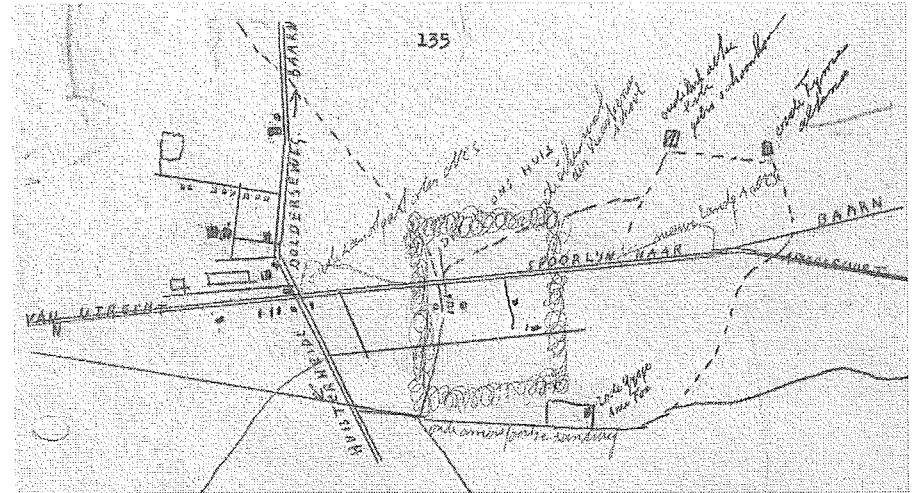
Herkenbaar zijn de Stoomzeepfabriek "De Duif" en de Halte "Doldersche weg". Ten zuiden van de spoorlijn "Padua" de stichting van pater Weijers. Zuidelijk langs de spoorlijn lopend vanaf de halte kwam je bij de terreinen waar de familie

Van Bergenhenegouwen de kwekerij had gehuurd. Het gebied dat gestippeld is en waar 8.6 in staat (dat is een hoogtepunt boven zeeniveau) is de boomgaard. Daar achter ligt de kwekerij. Een weggetje rechts loopt naar het huis van Van Bergenhenegouwen en nog drie andere gebouwen. Tegenover de tuin van Van Bergenhenegouwen, aan de andere kant van de spoorlijn ligt een soort driehoekig gebied dat bestaat uit een stukje bos en twee randen bos. Dit zijn resten van de wal die bedoeld is op het kaartje hiernaast en is de rest van het met eikenhakhout(?) omgrensde gebied dat is aangeduid als De Eng. De twee randen bos zijn nu nog in het bos op het WA-hoeve gebied te herkennen als een soort ruggetjes. Vermoedelijk heeft hier een zandweg tussen door gelopen.

Een nieuw bedrijf in Den Dolder

Het gezin van Cornelis Wilhelmus (Kees) van Bergenhenegouwen en Magdalena Adriana (Mas) van Marrewijk (geboren in 1861) kwam met hun 6 kinderen (5 zonen Arent, Siem, Bram, Jan en Kees en dochter Kee) in Den Dolder terecht.

Het gezin reisde van Loosduinen per trein naar Huis ter Heide en ging vervolgens wandelend over de hei (waar nu de vliegbasis Soesterberg is) naar

Ter vergelijking een kaartje door Kees in zijn dagboek getekend. Veel verschillende dingen zijn herkenbaar. Ook de zg. eikenwal die al heel oud moet zijn, hij komt al voor op de topografische kaart van 1885. Het gebied is op de kaart hier naast aangeduid als De Eng. De spoorlijn is bij de aanleg door dit gebied heen getrokken.

Paduaweg vanaf de halte "Doldersche weg" in oostelijke richting langs het spoor
Links dus de spoorlijn, rechts de tuin van Van Bergenhenegouwen

de halteplaats Dolderscheweg. Lopend in de mist waren ze bijna verdwaald, maar een vriendelijke man heeft hen de juiste weg gewezen. Op zijn vraag wat ze gingen doen en hun antwoord daarop, adviseerde hij dat ze beter bezembinder konden worden; daar was nog iets mee te verdienen. Het was erg arme grond!

Aardbeien oogsten voor de veiling ongeveer 1910

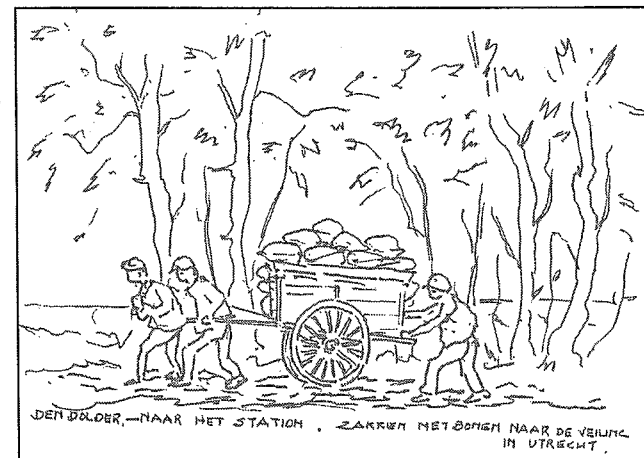
Van links naar rechts: Bram (1899), Arent (1895), Jan (1902), Kees (1904), Kee (1896) en vader Kees (1853)

Op 1 januari 1909 ging de huur in en werd de boerderij van de voormalige stichting Padua betrokken. De aan te leggen kwekerij aan de spoorlijn moest ontwikkeld worden, het was een woestenij. Vanaf de halteplaats Dolderscheweg (het huidige station) lopend in oostelijke richting was er het laantje dat toegang gaf tot de landerijen van Padua (ongeveer waar nu het viaduct van de nieuwe Dolderseweg is). Vanaf het station was er eerst een stukje "driest". Dit was de aanduiding voor braakliggende akkers; de naam komt van "drieslagstelsel" dwz. het land werd voor eenderde deel van het jaar voor zomergraan, voor eenderde deel voor wintergraan gebruikt en voor het overige eenderde deel bleef het braak liggen. Na de driest kwam een sparrenbos en daarna de kwekerijen van Padua.

De conditie van de kwekerijen van pater Weijers was niet al te best. De bloesem van de aanwezige fruitbomen overleefde zelden de eerste nachtvorst en ook de gekweekte planten waren klein in aantal. Maar met groot optimisme, humor en geploeter en gefoeter werd er door alle gezinsleden gewoon aangepakt en werden kalebassen, pompoenen en meloenen gekweekt, maar ook planten en bloemen.

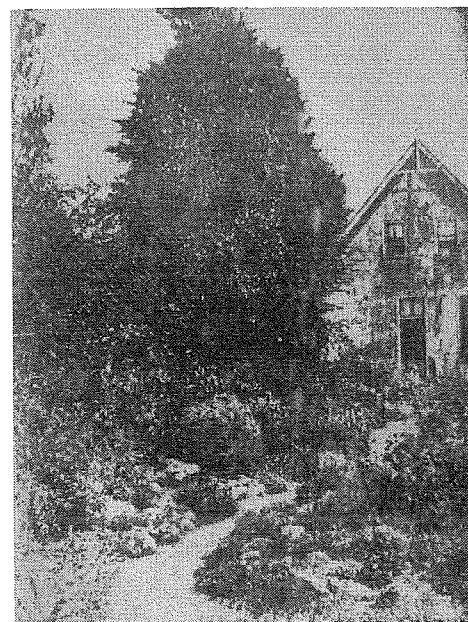
Aankankelijk moesten de inkomsten vooral uit de verkoop van groente en fruit komen. De oogst werd door hen zelf naar de veiling in Utrecht ge-

bracht. In de eerste jaren ging dat met een gehuurde handkar van en naar het station. De kar moest 's zomers gehaald worden uit Utrecht en na de oogst ging de kar weer retour. Dat ging lopend over Huis ter Heide en De Bilt, want de Paltzerweg, de Julianalaan en de Pleineslaan waren toen geen doorgaande wegen.

Tekening door "heerom" Jan

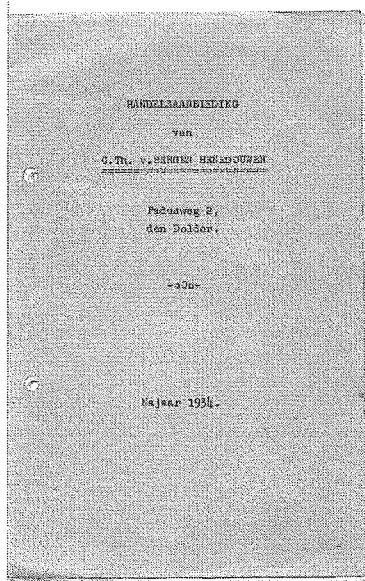
Tijdens de eerste wereldoorlog had iedereen het erg zwaar. De familie van

Huis van Van Bergenhengouwen met op de voorgrond de rotstuinen "hortus batavus"

Bergenhengouwen had voldoende bonen, want dat leverde nog het meeste op, hoewel het onduidelijk was hoeveel er werd verdiend, want er werd in de familie nooit over geld gesproken. Maar in de oorlog konden ze er het hoofd in ieder geval mee boven water houden.

Na 1918 ging het beter en was het zover dat de kistjes met aardbeien en de zakken bonen met een eigen handkar naar het station werden gebracht. Vier man trokken en duwden de kar over de rulle Paduaweg. Met man en macht werden de bonen in de bagagewagen van de trein overgeladen en ging het Baarnse lokaaltje met de handel puffend naar Utrecht. In Utrecht ging het bonentransport

*Catalogus 1934
Toen was de kwekerij nog
gevestigd in Den Dolder*

bloemenhof gemaakt; perkjes met bloemen en haagjes. Er werd een heuvel van natuurstenen, keien, opgericht, waartussen allerlei plantjes groeiden m.n. sedum, delphinium en witte phloxen. Voorlopers van de vaste planten kwekerij. De rotstuin werd de "hortus batavus" genoemd.

Zoon Bram (1899) had een grote plantenkennis, hij had een tuinbouwopleiding gevolgd. Hij kocht veel planten en zaden en had in het najaar van 1928 1300 verschillende soorten gewassen, maar hij had na de strenge winter van '28-'29 nog maar enkele ordinaire soorten over. Deze winter was de doodsteek voor de "hortus batavus" en de kwekerij. De nieuwe uitdaging was er een echte kwekerij van te maken met exclusieve planten.

Zonen Bram en Kees (1904) hadden een tuinbouwopleiding gevolgd en gingen zich bezig houden met het kweken van planten. Ze begonnen samen de kwekerij in 1930, maar door de beurskrach was er eigenlijk weinig uitzicht op enige groei. Bram kreeg een baan bij Abbing in Driebergen, ging zich vervolgens specialiseren in tuinaanleg bij de bekende Mien Ruys en werd later tuinman op de Willem Arntszhoeve.

ook niet zo simpel, het was zwaar duwen met een gehurd karretje naar de markt in Wijk C.

In de beginjaren bleek de grond weerbarstiger dan gedacht. Watergebrek drukte de groei en dus de winst en ook de vorst kon voor rampen zorgen. Het water kwam uit de grond en moest dagelijks worden opgepompt en met emmers worden verwerkt. Het graven van putten en het aanleggen van een goede watervoorziening hadden een duidelijk positief effect op de gewassen. De eerste put leverde op 28 juni 1925 al een geweldige aardbeienoogst op! Tuinbouwmethodes en bemesting, als ook de keuze van de planten en groenten werden aangepast aan de verbeterde inzichten.

De oudste zoon Arent (geboren in 1895) had veel liefhebberij in het zaaien en kweken van bloemen. Naast het huis werd een

Kees ging zijn eigen weg met de kwekerij.

Hij verkocht vooral phloxen, vi-ooltjes, nepeta (kattekruid) en liguster. In 1934 bedroeg het inkomen 20 gulden per week. Er werd al wel veel geadverteerd, waarschijnlijk ook in de landelijke pers. De klanten betaalden vaak slecht, soms

pas na een half jaar. Vast personeel was er niet, maar wel soms kortdurend; het waren "uurklanten" die 25 cent per uur verdienden. Er werd ook op zaterdag gewerkt, zodat met een 6-daagse werkweek 12 gulden werd verdiend.

Nieuwe locatie

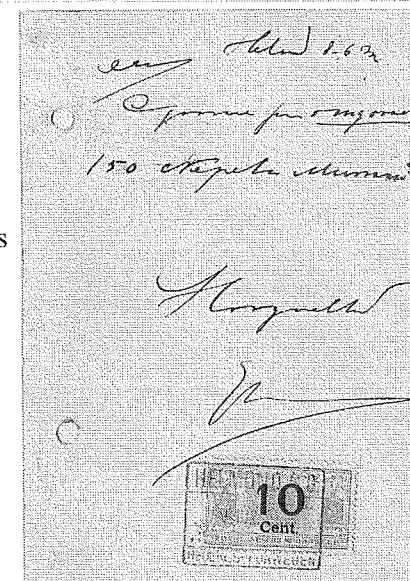
In 1937 ontstonden er problemen met de huisbaas die het huis en de kwekerij zelf wilde hebben en er moest worden uitgekeken naar een andere locatie. Tot

1 januari 1938 mocht er nog in Den Dolder worden gerooid. Via advertenties is er een contact tot stand gekomen met baron van der Goes tot Dirksland, die directeur was van de "NV Schaerweijder bossen" en die een terrein aan de latere Ericaweg te huur aanbood.

Alle planten van de kwekerij in Den Dolder moesten worden uitgegraven en per bakfiets naar het nieuwe terrein aan de huidige Ericaweg worden vervoerd. De grond aan de Ericaweg was van een veel betere kwaliteit dan

*Bestelling vanuit
Helmond per brief-
kaart in 1933. Nader
adres is blijkbaar
overbodig!*

**AARDEWERKFABRIEK „DE DOES“
GEBR. GINJAAR**

Fabriek van : Bloempotten, Schoorsteenpotten en Kappen, Kannebuizen, Drainserbuizen, Hulpatukken voor Dakbedekking, Raanderpelsteenen, Muurafdekpannen enz. enz.

Postrekening No 123020 . **LEIDERDORP** Telefoon Leiden: No 2233
Na 6½ uur n.m. No 295012951 .

Leiderdorp , 10 Augustus 1933

REKENING

voor den Heer C. Th. v. Bergen Henegeouwen . den Dolder

In goede conditie verzonden per ~~acht~~ auto bezorgd **franco**
engelfrankoerd

Datum Afzending	Zegel			
Aug 1	1000 gewone bloempotjes No 18	f.	8 00	
	1000 lage " " "	"	10 00	
	Af betaalde vracht	f.	18 00	
		"	4 00	
				14 00
				14 10

By startings of overschrijving van dit bedrag binnen 8 d. na factuurdatum, kunt U het totaalbedrag met 1% korting verminderen . S.S. & O.
De op rekening gestelde emballage wordt by franco terugzending vergoed, mits deze onbeschadigd is en met advies aan ons uiterlyk binnen 14 dagen na afzendingdatum is geretourneerd .
Behoudens tegenbericht zullen wy per 1 Sept. a. s. over bovengenoemd bedrag beschikken , per wissel met 8 dagen zicht . Voor bedragen kleiner dan f. 20,00 wordt incassokosten in rekening gebracht .

*Rekening augustus 1933 voor de aanschaf
van bloempotjes*

in Den Dolder; dat opende perspectief.

De nieuwe kwekerij werd groots opgezet. Het 2,5 hectare grote terrein had twee toegangswegen: één aan de Amersfoortseweg en één aan de Erica-weg. Er moest een 300 meter lange gleuf gegraven worden waarna er geplougd kon worden voor het herplanten van de gewassen, waarvoor de hulp van een loonwerker werd ingeroepen. Er was toen drie man personeel; ieder verdiende 15 gulden per week.

Vader Kees bouwde zelf schuren op het terrein. Het frame werd gemaakt van palen uit het bos en het dak bestond uit zinken platen. Een oude rode-kruisauto uit het leger heeft dienst gedaan als opslagplaats voor bestrijdingsmiddelen.

In het najaar van 1939 werden alle jonge mannen in verband met de oorlogsdreiging opgeroepen in het leger. Het personeel verdween. Bovendien was er weinig handel meer en konden de lonen ook niet meer worden doorbetaald.

De violenbedden werden omgezet in een aardappelveld. Wel was er vraag naar allerlei beplanting als camouflage in verband met de oorlog.

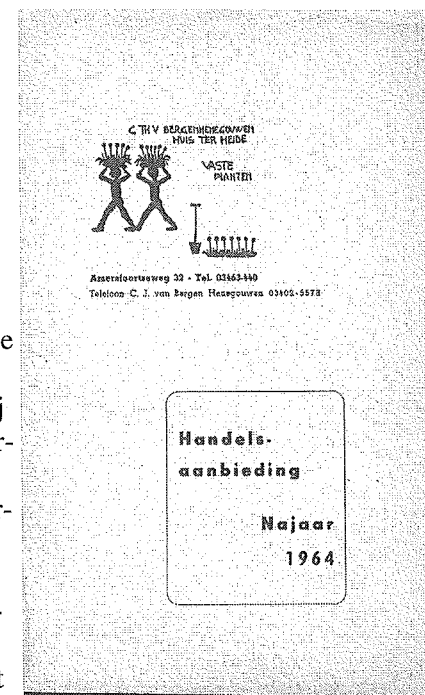
Tijdens de oorlog is er op de kwekerij een schuilkelder gegraven waar onderduikers gehuisvest zijn geweest. De handel tijdens de oorlog bestond vooral uit aardappelen en bonen en wat "camouflagebeplanting".

Tijdens de oorlog zijn er enkele Duitsers op de kwekerij gehuisvest geweest. Zij hadden echter niet door dat in één van de schuren 2 of 3 motoren verborgen stonden achter stroballen! Na de oorlog kwam de handel in planten en bloemen langzaam weer op gang, maar tot ongeveer 1950 waren het schrale tijden en bestond het personeel uit slechts één persoon. Kees sr. deed onder andere zaken met

x Groenekan's Glory, 4-5, rose, 20 cm. 30,--
x Ideal, 4-5, helderrood, 20 cm. 30,--
x Lize Green, 3-5, rose, 15 cm. 35,--

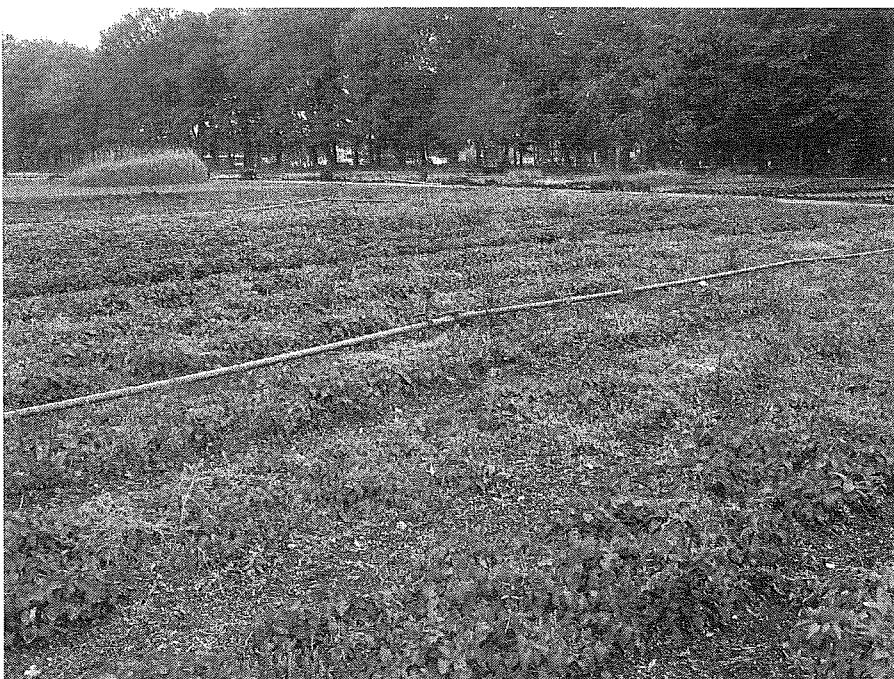
PRUNELLA (brunel)
x grandi flora, 5-8, blauw, 25 cm. 30,--
x - Rubra, 5-8, 20 cm. 35,--
x - Carminea, 5-8, karmijnrose, 20 cm. 35,--

In welke plantengroei vindt men zoveel verscheidenheid als juist in de vaste planten?
40.000 Phloxen, en daar de zon op! Je ogendoen er pijn van!

Het logo met de mannetjes die bakken planten dragen is ontworpen door "heerom" Jan en komt reeds voor op de catalogus van najaar 1943. Hieronder een deel van een bladzijde uit de catalogus 1964. Prijs per 100 stuks in gulden.

de firma Copijn uit Groenekan, maar dat zaken doen was slechts heel marginaal. Hij kocht dan 3 plantjes violen en 3 plantjes nepeta, waarmee hij verder ging kweken. Ook mocht hij bij verschillende buitenplaatsen de

De kwekerij november 2010 met sproei-installatie

ligusterhagen knippen en kon daardoor ligustertakjes meenemen, die dan weer gestekt konden worden. Liguster werd belangrijke handel. Op een zeker moment werden 40.000 stekjes verkocht aan een handelaar uit Boskoop. Die 40.000 stekjes moesten wel stuk voor stuk worden uitgespit!

In 1951 kwam de volgende generatie van Bergenhenegouwen in het bedrijf : Kees (geboren in 1935) was in militaire dienst geweest bij de marechaussee. Hij ging zijn vader helpen, enkele jaren daarna gevolgd door Toon (geboren in 1941). Kees had zijn groot-rijbewijs en ging vooral de klanten af, hoveniers en tuincentra, terwijl Toon op de kwekerij werkzaam was en de administratie deed. Ook werd er veel via de beurs in Boskoop verkocht.

De handel in bloemen en planten breidde zich uit en de verwerking ook.

Stonden de planten eerst in de volle grond, later werden ze opgepot in potjes van 9 centimeter, wat de verwerking ten goede kwam. Er hoefde niet meer uit de volle grond gerooid te worden en de potjes konden in zwarte bakken gezet en vervoerd worden. Er werden schuren gebouwd met koelcellen en ruimtes waar een potmachine stond om stekjes in potjes te doen. Voor de komst van de zwarte plastic bakken werden de potjes gezet in houten kisten, die eerst waren gebruikt door de visafslag in IJmuiden. De stank was enorm zodat er al snel nieuwe kisten werden aangeschaft.

Er was een sproei-installatie met bovengrondse leidingen en sproeiers die handmatig moesten worden verplaatst. Overdag was er altijd wel iemand om dat uit te voeren, maar 's avonds om 22.30 uur moest Kees en 's nachts om 3.00 uur vader zich daarover ontfermen. Eind jaren vijftig kwam er een pomp met 2 libelles (sproeiers).

Nu wordt de beregening vanuit huis computergestuurd geregeld.

De kwekerij Van Bergenhenegouwen

De kwekerij bij de halteplaats Dolderscheweg waar in 1909 werd gestart met fruitbomen en de

handel in bonen en aardbeien is nu geworden tot een grote kwekerij aan de Ericaweg in Huis ter Heide waar vaste planten en struiken gekweekt worden die worden geleverd aan tuincentra en hoveniers.

Bij alle veranderingen is het logo, dat al in de dertiger jaren van de vorige eeuw is ontworpen door heerom Jan, een broer van Kees sr., onveranderd gebleven en alom bekend bij kwekers en hoveniers als uiting van een gerenommeerd bedrijf.

Bronvermelding:

Geschiedschrijving door Jan van Dijk.

Dagboeken van C.Th. van Bergenhenegouwen.

Mondelinge informatie door de heren Ab, Toon en Kees van Bergenhenegouwen.

Mondelinge informatie door de heer Harm Sok.

De familie Blankensteijn (deel 1)

Door Mieke van der Ploeg

Het “stenen archief” van de grafopchriften en de administratie van Het Stille Hofje biedt mij een leidraad om verhalen te verzamelen over vroegere dorpsbewoners. Daarbij zijn altijd nabestaanden nodig om met hun herinneringen aan die familieleden kleur te verlenen aan de kale feiten. Tot nu toe beschreef ik steeds de levens die behoorden bij mensen uit één graf: Daalmeijer, Van der Wal, Loomans, van der Waal, Van Zoeren. Tussen de families Daalmeijer en Windhouwer bleken verbindingen te bestaan door huwelijken van nazaten.

Blankensteijn

Bij de familie Blankensteijn vinden we echter liefst vijf graven die door familiebanden bij elkaar behoren! Om dat te documenteren sprak ik al in 2007 met broer en zus **Ab Blankensteijn en Jannie van Ee-Blankensteijn** over hun herinneringen. En recent ook met hun broer **Bertus Blankensteijn**. Zij wonen alle drie in Den Dolder, en een deel van hún kinderen en kleinkinderen ook.

In dit eerste deel van het artikel houden wij ons vooral bezig met:

Albert Jan Blankensteijn (14 juni 1900 – 13 oktober 1980) en **Helena M. Fox** (14 juni 1901 - 20 juni 1976) . Zij zijn de ouders van Ab, Bertus en Jannie. Over hen hebben zij uiteraard het meest kunnen vertellen. Hun graf ligt helemaal vooraan op het Hofje in vak D.

In het tweede deel zal het dan vooral gaan over de beide grootouderparen die zijn begraven, in vak C:

Johannes Blankensteijn (14 december 1879 – 11 mei 1964) en **Maria van Gameren** (4 mei 1879 – 8 april 1960), de grootouders van vaders kant. Zij werden opa en oma genoemd.
Arie Fox (22 augustus 1867 - ? mei 1963) en **Gijsberta van Nimwegen** (22 december 1873 - ? februari 1969), de grootouders van moeders kant. Zij werden opa en opoe genoemd.

En gekoppeld aan die grootouders besteden we in het tweede deel ook aandacht aan:

1. Gijsberta's broer **Koenraad van Nimwegen** (4 mei 1877 – 10 februari

1955) die met Arie's zus **Cornelia Fox** (19 maart 1884 - ? maart 1962) trouwde. Deze “Ome Koen en tante Kee” waren dus een oud-oom en oud-tante van Ab, Bertus en Jannie. Hun graf ligt in vak A.

2. Dan zijn er nog twee halfzusters van Albert Jan Blankensteijn (dus (half)tantes van Ab, Bertus en Jannie), uit het tweede huwelijk van zijn vader, die samen begraven liggen in vak C: **Geertje Maria Hol-Blankensteijn** (13 maart 1914 – 12 december 1959) en **Jannie Blankensteijn** (13 mei 1915 – 29 maart 1969). Hun moeder heette Maria van Gameren.

3. En in vak A is er dan nog een graf van enkele aangetrouwde familieleden waarbij de naam Van Gameren voorkomt: Jannetje van Gameren-Goudswaard (9 januari 1852 – 31 januari 1928) en Jansje van Gameren-Bakhuizen (5 mei 1890 – 16 februari 1932). Hun man c.q. schoonvader Johannes van Gameren was een broer van Maria van Gameren. Deze Johannes vertrok na het overlijden van zijn vrouw Jannie, in 1933 naar Vlaardingen (met de zeepfabriek mee wellicht?) en is nooit meer teruggekomen. Over deze twee vrouwen kan ik (nog?) niets vertellen.

Als startpunt wil ik de familiefoto gebruiken die op de volgende bladzijde staat. De relatie met thans nog in leven zijnde familieleden wordt hierdoor het duidelijkst.

De ouders: Albert Jan Blankensteijn en Helena Fox

Als je vanaf de Paltzerweg bij de Dolderseweg komt, zie je recht vooruit een (nu afgesloten) pad dat achter de huizen van de Hertenlaan loopt en dat eindigt bij de nieuwe Dolderse Weg. Vroeger liep dat zandpad helemaal door naar Soest. Aan weerskanten van de gemeentegrens stonden daar twee huisjes.

Aan de Soester kant woonde de familie Fox, aan de Zeister kant de familie Blankensteijn.

Albert Jan kwam hier op 17 februari 1913 als 11-jarig kind vanuit Maartensdijk met zijn vader, broertje en stiefmoeder wonen. In deel 2 leest u meer over zijn ouders en dus over zijn afkomst.

Buurmeisje Helena werd hier geboren.

Albert Jan en Helena moeten elkaar als kind al goed gekend hebben.

“Maar,” zeggen Ab en Jannie, “hij was vaker bij zijn ome Wout in Maartensdijk (broer van zijn vader) dan thuis.” Wout was een serieuze man, o.a. werkzaam als koster.

Familiefoto van Albert Jan Blankensteijn en Helena M. Fox omstreeks 1947

Van links naar rechts achterste rij: Ab (1934), moeder Helena (1901, roepnaam Leentje), Hans (1925) en vader Albert Jan (1900), voorste rij: Jannie (1940), Bertus (1937) en Arie (1932).

Helena ging naar de door Pleines gebouwde School met den Bijbel, die op maandag 27 augustus 1906 geopend werd. En volgens Jannie zaten Albert Jan en zij ook bij elkaar in de klas; dat zal dan alleen nog in de 6^e klas zijn geweest.

Na de lagere school kreeg ze "dienstjes" zoals dat vroeger voor meisjes zo vaak het geval was. Maar ze had er een hekel aan. Jannie herinnert zich dat moeder Leentje haar vertelde dat ze een keer gebeden had of háár moeder Gijsje asjeblijft een ongeluk kon krijgen, zodat zij thuis kon blijven om daar te helpen. En dat het ook nog echt gebeurde, toen moeder in een pin stapte!

Albert Jan en Helena trouwden, 23 en 24 jaar oud, op 17-12-1924.

Ze kregen vijf kinderen, waarvan de oudste twee nu zijn overleden:

Johannes (**Hans**) *25-09-1925 in Zeist † 03-12-1973 in Den Dolder

Hans overleed dus eerder dan zijn beide ouders. Hij werd na zijn uitzending naar Indonesië beroepsmilitair (totdat hij wegens ziekte werd afgekeurd) en kreeg met zijn vrouw Frieda twee zoons: Allard

(Houten, 1 zoon) en Marcel (Katwijk, 1 zoon, 2 dochters)

Arie * 05-06-1932 in Zeist † 27-07-1984

Arie werkte lange tijd als elektricien bij een bedrijf in Bilthoven, maar de laatste jaren van zijn leven als groepsbegeleider op Den Engh. Met zijn vrouw Lien (zij woont nog in Den Dolder) kreeg hij twee dochters: Helen (2 dochters) en Rosalinde (3 zoons), die ook allebei nog hier wonen met hun gezinnen.

Albertus Leendert (**Ab**) * 23-06-1934 in Zeist

Ab werkte vanaf zijn 14e als loodgieter en ging na 45 jaar werken met pensioen. Met zijn vrouw Wil van Ee kreeg hij twee zoons: Albert (Smilde, 1 zoon) en Frits (De Bilt, 2 zoons).

Gijsbertus (**Bertus**) * 22-04-1937 in Zeist

Bertus werkte eerst in een optiek en daarna bij de PTT (hoofdbesteller, later coördinator). Met zijn vrouw Hennie kreeg hij drie dochters: de tweeling Monique (Den Dolder, 2 zoons) en Ingrid (nu Soesterberg, 2 zoons), en Petra (Houten, 1 dochter, 1 zoon).

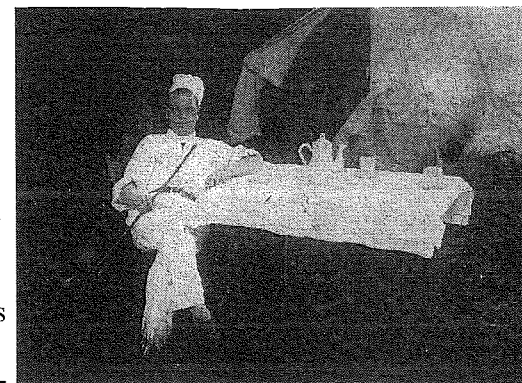
Jannetje Gijsbertha (**Jannie**) * 28-05-1940 in Zeist

Jannie was voor haar trouwen kapster, en kreeg met haar man Jan van Ee een zoon (Eddie, 2 dochters, Zelhem) en een dochter Marleen, 1 zoon, 2 dochters, Den Dolder)

Albert Jan werkte eerst als kok in het leger (burgerpersoneel). Vanwege een reorganisatie moest hij militair worden, maar dat wilde hij niet. Hij nam ontslag, en ging op de zeepfabriek werken. Later werkte hij bij zijn broer Jan als loodgieter, en daarna tot zijn pensioen als bouwvakker.

In de oorlog wist hij de Arbeitseinsatz in Duitsland te ontlopen door zijn

hele gebit te laten trekken: daardoor zag hij er meteen beslist ouder uit dan 45! Pas jaren later liet hij een gebit aanmeten, maar dat lag meestal in een glas in de kelder. Zijn kaakranden waren al zo hard geworden dat het nooit lekker zat. En bovendien kon hij zonder gebit zelfs appels afbijten. Toch werd hij in de oorlog wel door de Duit-

Albert Jan als legerkok ongeveer 1920

sers verplicht om op de vliegbasis te werken: grond verzetten en van alles camoufleren. Dat was vanwege bombardementen een hachelijke bezigheid.

Vanaf hun huwelijk hebben Albert Jan en Helena achtereenvolgens gewoond op de volgende adressen:

- *inwoning "op kamers" ergens in het Gerodorp in Zeist;
- *Pleineslaan 52, het huis links van Pater; hier hoefden ze hun huis niet te delen met anderen;
- *Pleineslaan 7, waar vader graag heen wilde omdat de achtertuin daar veel groter was dan die op nr. 52; Jannie herinnert zich dat de huur van de huisjes van Pleines aan de Pleineslaan was gemaximeerd. Haar ouders betaalden rond 1973 nog steeds maar f 3,00 per week!
- *Willem Arntszlaan 28, de benedenhelft van een duplex, toen ze al oud waren en kleiner wilden wonen; op dit adres vierden ze hun 50-jarig huwelijk, herinneren de kinderen zich.

Bertus woonde van 1969 tot 1972 met zijn vrouw en de tweeling op de bovenhelft van diezelfde duplex.

Albert Jan en Helena waren allebei gezellige en zorgzame mensen. Moeder Helena had altijd een pot koffie staan voor iedereen die langs de deur kwam (achterom), zoals de groenteboer, de melkboer, de visboer, enz. Ze stond ook altijd klaar voor de kinderen, hoewel ze vaak ziek was. Ze is in haar leven wel een keer of 35 in het ziekenhuis opgenomen geweest. Hans en Ab werden vaak uit school thuisgehouden om de boel draaiend te houden als moeder ziek was. Zij kookten dan ook. Vond meester Wiersma dat wel goed? "Nou, daar werd niet zo over gesproken, het gebeurde gewoon," zegt Ab.

Waarom werd Arie niet thuis gehouden, die toch ouder was dan Ab? Hij was als kind niet zo gezond. Maar misschien was hij ook te ondeugend, hij speelde graag met vuur (letterlijk). Waarschijnlijk vertrouwden hun ouders de opvang meer aan Ab toe, denken ze.

Jannie werd een paar weken na het begin van de oorlog geboren. Tijdens de oorlog is zij vaak elders opgevangen geweest, als moeder ziek was en ook een keer omdat ze ondervoed was geraakt. Samen met Bert zat ze om aan te sterken in een kindertehuis in Naarden, maar Bert weet nog dat ze vanwege haar heimwee weer naar huis zijn gebracht. Hij vond het er best leuk!. Jannie verbleef ook wel in Soest en in Zonneheuvel in Bosch en Duin. Ab is samen met moeder een keer naar Zonneheuvel gelopen om

te kijken of Jannie wel in orde was, toen daar in de buurt een bom was gevallen.... gelukkig had ze alleen maar een zere duim! Ab en Arie werden een aantal keren naar een kindertehuis in Amersfoort gebracht, maar die liepen steeds weer weg naar huis; uiteindelijk gaven de autoriteiten het maar op.

Na de oorlog moest moeder nog vaker naar het ziekenhuis. Ze lag soms in Zeist, soms in Utrecht in het SaZu op de Mariaplaats. Aan het eind van haar leven lag ze ook in Berg & Bosch in Bilthoven, waar ze uiteindelijk kort na haar 76^e verjaardag is overleden.

Vader was ook echt een schat.

Hij was gek op bloemen. En kweekte ze met veel liefde zelf in zijn tuin (naast groenten natuurlijk, hij had ook een flinke moestuin). Voor elke Koninginnedagoptocht versierde vader hun stepjes en fietsen uitbundig, niet met crêpepapier maar met arrangementen van zelf gekweekte bloemen!

Albert Jan was actief voor de Floralia, een jaarlijkse wedstrijd wie het beste bloemenplanten kon opkweken. Elk schoolkind en elke volwassene uit zowel Den Dolder als Huis ter Heide die wilde meedoen, kreeg in het voorjaar drie planten die hij of zij moest opkweken. Aan het eind van de zomer was er dan tentoonstelling in het Blookerpark, waar de resultaten gejureerd werden. Vader zat niet in de jury, maar hij kende de leden wel allemaal.

Een groothandel bezorgde alle planten bij vader Blankensteijn thuis op Pleineslaan 7. Samen met dhr. Fluit deelde hij ze daarna uit aan alle deelnemers. En ja, de kinderen Blankensteijn wonnen meestal in hun categorie!

Na moeders dood heeft vader eerst ruim een jaar bij de kinderen ingewoond, om de maand weer bij een ander. Toen kwam er een kamer vrij bij

*Gijsberta Fox-van Nimwegen (midden)
met Albert Jan Blankensteijn en
Leentje Bankensteijn-Fox in
de tuin van Pleineslaan 7, ca 1965*

zuster Puijk, en daar heeft hij gewoond totdat hij (in ziekenhuis Berg & Bosch) overleed, een week na zijn 79^e verjaardag.

*Jannie Blankensteijn (links)
met een door haar vader versierde fiets op
Koninginnedag, ongeveer 1948*

Het graf van Albert Jan en Helena was tot oktober 2007 niet gemarkeerd. Zij wilden dat destijds zelf niet. Nadat het Stille Hofje was opgeknapt hebben Ab, Bertus en Jannie dat alsnog gedaan. Een betonnen rand er omheen, en een naambordje met geboorte- en sterfdata.

Over het gezinsleven vertellen Ab en Jannie nog:
In de oorlog was er helemaal geen vervoer, alles ging lopend. Later kreeg vader een fiets, en uiteindelijk een Solex. Jannie herinnert zich dat ze achterop wel eens mee mocht, naar de markt in Hilversum of op bezoek bij een tante van vader (zus van zijn moeder).
Op vakantie? Welnee!!!! Ze gingen met het gezin fietsen, dat wel. Naar Tiel, op bezoek bij oom Andries (broer van moeder) en tante Koos, op één dag heen en weer. Bij Doorn was dan een rustpauze, en kregen ze een boterham en limonade. Bij de pont in Eck en Wiel weer een rustpauze, en dan kregen ze een hardgekookt ei. Eén keer zijn ze vanwege de verjaardag van tante Koos een nacht blijven slapen, en ze herinneren zich dat er bij het orgel werd gezongen. En er was altijd een emmer vol kersen!
Later huurde Ab wel eens een autootje bij de firma Apeldoorn om een toertje te maken. Toen vader bij zuster Puijk woonde kwam hij om het weekeinde bij Ab en Wil eten. En toen heeft hij vader kort voor zijn dood nog eens in zo'n autootje meegenomen naar Maartensdijk, omdat vader daar graag nog een keer wilde kijken.

De kneep zit 'm in de verpakking!

Remia Topdown tubes maken van elke snack of maaltijd een feestje en dat proef je meteen! Door de handige 500 ml knijptube met anti-knoeidop kunt u de saus gemakkelijk en schoon doseren. De Remia Topdown tubes zijn verkrijgbaar in 8 smaken.

Meer informatie: www.remia.nl